

KIAN KINGTON

Copyright © [2025] [Immanuela de Jong]. Alle rechten voorbehouden.

Deze tekst, afbeelding en inhoud mag niet worden gekopieerd, gereproduceerd, verspreid of op enige wijze worden gebruikt zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur of eigenaar.

Eerste druk.

Illustraties door: Jessica de Jong

Lettertype hoofdtitels: Alien League

Lettertype Boek: Bodoni MT

PROLOOG

Het was avond en de straten waren druk. Maar daar was een reden voor. Want er was een groots dorps festival gaande. Harde muziek klonk van het podium af. De mensen op het festival waren aan het dansen, anderen liepen over de straten heen langs de verschillende kraampjes, voor eten, drinken of souvenirs. En anderen waren aan sta tafels gezellig met elkaar aan het praten. De sfeer hing er in ieder geval goed in.

Toen plots het geluid van gierende banden goed te horen was. Veel mensen schrokken op en keken naar waar het geluid vandaan kwam. Toen wat auto's net hard langs hen raasde. Achter een jonge man aan, die ook langs de menigte sprintte. Hij keek kort achterom en zag dat meerdere zwarte auto's nog steeds achter hem aan reden. Ook door de drukte heen. Naast de auto's renden nog een aantal bewapende mannen achter hem aan. Toen een van de onwetende festivalgangers zag dat de mannen wapens bij zich hadden, riep ze in paniek: "Een pistool!" Waarna er een blinde paniek ontstond in de menigte.

De muziek stopte abrupt, terwijl de grote menigte door elkaar heen renden, niet wetende welke kant ze op moesten rennen. De jongen met blond haar kreeg steeds meer obstakels te verduren, terwijl hij nog steeds weg probeerde te komen. Hij keek weer achterom en zag dat de mensen steeds dichterbij hem kwamen. Toen hij weer voor zich uit keek, viel er net een van de kraampjes om. De jongen sprong toen snel over dat kraampje heen. En zigzagde tussen de menigte door.

Waarna de mannen die hem achtervolgde hem even kwijtraakte. Ze stopten met rennen en keken om zich heen. Toen ze hem uiteindelijk weer zagen. Dicht bij het podium, waar net nog

gezongen werd. Een van de mannen besloot op hem af te schieten. De kogel suisde voor hem langs, de jongen stopte abrupt met rennen. Maar alle andere mensen om hem heen schrokken zich rot na het horen van de kogel. Sommigen doken weg. Andere schreeuwden in paniek. Toen een van de mannen, die de jongen achtervolgde, een willekeurig meisje uit de menigte vast greep. Het meisje schreeuwde al, toen de man zijn pistool op haar richtte.

De man schreeuwde toen naar de jongen: "Geef je over! Of ik schiet haar neer!"

De blonde jonge man keek naar hen. Aarzeling was te zien op zijn gezicht, wat hij nu moest doen. Maar uiteindelijk zuchtte hij diep uit. Hij besloot op het podium te gaan staan. Met zijn handen in de lucht.

De jonge man: "Hey! Laat haar gaan. Ze heeft hier niks mee te maken."

De menigte keek nu naar hem toe. Verward wat er aan de hand was. Maar het werd al stiller door de paniek heen.

De jonge man: "Je wilt dít hebben?" En hij haalde een klein zwart doosje uit zijn achterzak.

De man: "Geef die hier!" En hij liet zijn pistool rusten tegen de nek van het meisje, die al ging schreeuwen uit angst. Ze stribbelde ook tegen, maar dat mocht geen baat hebben tegen de man.

De jonge man: "Woah, rustig aan." Hij keek bezorgd naar de situatie. "Laat haar eerst gaan. En dan geef ik het je."

De man: "Heh, denk je nou echt dat ik van gisteren ben? Ik weet dat als ik dat doe, je er weer mee vandoor rent. Nee. We doen het op dezelfde moment. Kom hierheen."

De jonge man keek naar hen. Hij had helemaal geen zin om zoiets risicovols te gaan doen. Maar het was logisch dat ze zo willen onderhandelen. Hij had hetzelfde gedaan als hij in zijn schoenen

zat. Hij keek naar de andere mensen om hem heen. Die hem nog steeds verward aankeken. Anderen met volle angst. Veel mensen had hij langzaam al leren kennen. Als ze nou eens wisten wat er zou gebeuren van tevoren...

Drie weken geleden.

Het was al laat op de dag, de lucht was al donker en het regende wat. Wat agenten waren de straat af aan het zetten, terwijl een groep toeschouwers achter de afzet linten aan het kijken waren. ‘Ramptoeeristen’ zou je ze kunnen noemen. Wat agenten probeerden de mensen weg te sturen, maar ze luisterden niet. Mensen zijn namelijk nieuwsgierig. Die willen natuurlijk weten wat er gebeurt. Dus uiteindelijk vertrokken maar weinig mensen, nadat de agenten erom vroegen. De rest van de toeschouwers liepen een paar meter verder weg. En keken van hun nieuwe plaats toe wat er aan de hand was.

Wat detectives besloten het te negeren en liepen het afgezette terrein naar binnen. Onder het lint door, het winkelpand binnen.

Een van de detectives pakte zijn badge er snel bij uit zijn borstzak en hield die omhoog naar de agenten die al wachtte bij de deur van het winkelpand. De man zei toen: “Agent Weerten.”

De agenten knikten, maar naast hen stonden wat andere mensen. De slachtoffers van het incident. Hun reageerden nergens op. Een politieagent liep toen naar Agent Weerten toe.

De politieagent zei toen wat zachter: “Is het geen ‘Detective’?”

Agent Weerten moest toen kort grijnzen en zei: “Ik heb misschien een hogere status gekregen, maar ik behoud liever mijn oude naam.” En hij keek kort naar de mensen die nog steeds in shock

daar stonden. Ze zeiden niks, maar keken een beetje levenloos voor zich uit. Agent Weerten keek toen weer naar de andere politieagent.

De andere agent: “Ja, ze zijn nog een beetje in shock... Geef ze de tijd.”

Agent Weerten zuchtte op en zei zacht tegen de politieagent: “Tijd, dat hebben we nu juist niet. Dit is de zoveelste keer dat dit gebeurt...” Waarna hij doorliep naar de mensen die in stilte bij elkaar stonden.

Agent Weerten: “Goedenavond. Kunnen jullie ons vertellen wat er gebeurd is?”

De andere detective was naast Agent Weerten komen te staan.

De mensen keken naar Agent Weerten en daarna naar elkaar. Ze droegen allemaal dezelfde werk uniform. Van een of andere bakkerij met de tekst: ‘Sunshine Bakery’ op hun schorten.

Een vrouw zuchtte toen op en zei: “Wat er gebeurd is? Hetzelfde als gisteren bij de juwelier...”

Agent Weerten: “Beroofd dus?” Probeerde hij hun te laten bevestigen.

De vrouw knikte toen alleen even klein. Agent Weerten zag dat ze nog steeds wat aan het trillen was met haar handen.

Agent Weerten: “Heb je toevallig iets gezien van een gezicht van een van de verdachten?”

De medewerkers keken naar elkaar en schudden toen allemaal hun hoofd van niet.

Agent Weerten: “Iets anders dan? Kleding? Een stem gehoord?”

De eerste vrouw zei toen: “Het waren tieners.”

Agent Weerten keek weer op naar haar: “En waarom denk je dat dan?”

De vrouw: “Waarom denk je? De tieners hier zijn helemaal gek geworden. Het is alleen maar logisch. Hun stem klonk ook nog jong genoeg om die van een tiener te zijn.”

Agent Weerten knikte toen.

Later liepen Agent Weerten en zijn partner terug over de straten, terwijl het harder begon te regenen. Ze liepen richting hun politieauto.

Weerten's Partner vroeg toen: “Wat is nu de volgende stap?”

Agent Weerten: “Dat is een goeie vraag. We hebben helemaal niks hieraan. Deze mensen beroven winkels in straten waar geen enkele camera staat. Of waar de camera's net gesloopt zijn. We komen zo nooit vooruit in het onderzoek.”

De twee stapten snel in, in hun auto. Agent Weerten veegde zijn gezicht even droog. Waarna hij zijn autosleutel in het contact stak en snel de sleutel draaide, waardoor de motor weer aanging. De agent deed al snel de verwarming aan en hij bleef even in stilte zitten. Terwijl de regendruppels nog te horen waren op het dak van de auto. De detective naast de agent keek ongemakkelijk rond.

De detective: “Dus wat gaan we nu doen?” Vroeg hij na een lange stilte.

Agent Weerten: “Heel eerlijk? Ik heb nog geen idee.”

HOOFDSTUK 1

23:43 uur. In een donkere vergaderzaal. Vier mannen zaten aan een ovalen zilverentafel te zitten. De ruimte was slecht verlicht. Slechts door maar een klein lampje wat in de hoek van de ruimte brandde. De vier mannen aan tafel waren met elkaar in gesprek, terwijl verschillende documenten en losse papiertjes op de tafel verspreid waren. Maar van de vier mannen was ééntje nog niet aan het woord gekomen. Hij was zelf gefocust een blauw mapje aan het lezen.

Die man zat aan het hoofd van de tafel. Hij was de enige zonder een net pak. Hij was in een eenvoudige groene sweater en een pet op zijn hoofd. Terwijl de anderen wel net gekleed waren. Hij hief zijn rechterhand. Waarna er meteen een stilte viel onder de andere mannen. Alle blikken richtten zich op hem.

De man: “Discussiëren helpt niet. Zo blijven we maar in rondjes praten. Het beste wat we in deze situatie kunnen doen is er zelf naartoe gaan.”

Er viel een korte stilte, terwijl de drie anderen elkaar verwarde blikken gaven.

De man rechts van de leider, met bruin haar, grinnikte kort en zei: “Dit is toch niet een zaak waar wij ons mee moeten bemoeien? Het zijn gewoon een stel tieners die zich in de verkeerde wereld hebben bevonden. Daar is niet zoveel bijzonders aan.”

Tegenover hem zat een wat oudere meneer, met grijs haar. Hij schoof nerveus zijn stoel wat dichterbij de tafel, terwijl hij sprak. “Daarnaast weet ik niet of het zal helpen als we daar zomaar naartoe gaan. Die mensen zijn slimmer dan we denken. De politie kan ze niet eens opsporen. En ze zitten daar in een klein dorpje!”

De bruinharige man sprak toen weer: “Ik hoorde eigenlijk dat ze niet alleen in dat ene dorpje zaten. Maar ook om de omliggende dorpjes. Ze rijden rond met hun motoren.”

De man aan het hoofd knikte en vouwde zijn handen even, terwijl hij naar alle papieren voor zich uit keek. Het was weer een tijd stil.

De man aan het hoofd sprak uiteindelijk weer: “Wat als we iemand undercover sturen?”

De man met bruin haar keek op: “Iemand undercover sturen? Hoe dan? De meest verdachte situaties gebeuren op een middelbare school. Hoe denk je dat wij daar nou in zouden komen?”

De grijze man grinnikte: “We lijken niet meer zo jong.”

De bruinharige: “Als leraar misschien wel?”

De man aan het hoofd keek op alsof hij een idee had en zei toen: “Of een leerling.”

De drie anderen keken toen op. Verbaasd van wat hij nou zei.

De man aan het hoofd ging verder: “Als we de échte informatie willen verkrijgen. Dan moet dat op de ‘broedplaats’ van deze incidenten. We moeten een leerling daarheen sturen.”

Een van de mannen ging wat rechter op zijn stoel zitten en vroeg: “En hoe wil je dat voor elkaar krijgen? Al onze agenten zijn al wat ouder...”

De bruinharige: “Is Johnson niet dertig?”

De grijsharige: “Bijna veertig.”

De man aan het hoofd: “Ik denk dat ik de perfecte kandidaat al heb voor deze missie.” Hij deed zijn armen over elkaar en keek naar de enige andere man aan de tafel, die nog geen woord had uitgesproken. Hij was ook al wat ouder.

De man: “Kington? Ben je serieus?”

De andere twee mannen leken toen ook door te hebben waar ze het over hadden.

De bruinharige: “Wacht, ben je nu nou serieus? Die jongen is hier pas net. Die is voor geen meter te vertrouwen met zo’n soort missie!”

De man aan het hoofd: “Ik denk dat je hier verkeerd naar kijkt, Evan. Kington zal alles doen wat we hem vragen. Zolang je hem maar de juiste motivatie geeft om ervoor te werken. En daarnaast zit hij niet p s hier. Hij heeft al zes maanden training gehad bij ons programma. En als laatste hebben we natuurlijk al die voordelen, waar we zijn vader voor kunnen bedanken.” De man aan het hoofd keek weer naar de oudere man.

De oudere man zuchtte op. “Meneer Torn heeft een punt. Als we hem wat extra in de gaten houden. Dan zou dit goed kunnen komen.”

Meneer Torn knikte toen.

Een grijsharige: “Niet zo snel. Moeten we hem niet eerst voor de zekerheid even uittesten? Kijken of hij daar eerst doorheen komt, voordat we hem in het diepe gooien?”

Meneer Torn stond al op van zijn stoel aan het hoofd. Hij knikte toen en zei: “Natuurlijk, dat zullen we gelijk regelen.”

Op een andere locatie, in een lokaal, waar allemaal studenten in stilte hun boeken aan het lezen waren. Ze hadden allemaal dezelfde dikke tekstboek voor hun neus liggen. De klas bestond voornamelijk uit mannen rond de twintig. Er zat één jongeman tussen, die vooraan zat. Hij had donkerblond haar. Hij zat rustig nog verder door het boek heen te lezen. Terwijl de anderen stiekem al met elkaar aan het fluisteren waren. Waardoor uiteindelijk de gehele klas zich mengde in het gesprek, wat uiteindelijk van fluisteren gewoon naar praten overging.

Een van de mannen, met zwart haar, sloot zijn boek al en floot toen hard, om de blonde jongen zijn aandacht op te wekken. Wat werkte, hij keek op van zijn boek naar waar het geluid vandaan kwam.

De zwartharige: “Yo! Kian! Heb je zin in een wedstrijdje?” vroeg hij aan de ander.

Kian sloot nu als laatste zijn boek. Die vraag hoefde hij geen twee keer te horen.

Hij stond op en rekte zijn armen over zijn hoofd, terwijl hij vroeg: “Waar strijden we voor?”

De zwartharige: “De eer?” Grapte hij, terwijl hij nu ook op was gaan staan van zijn plek.

Kian deed alsof hij daar nog even over na moest denken, waarna hij uiteindelijk zei: “Ah, weet je wat? Deze keer doe ik het voor de eer.”

De zwartharige jongen wees naar de stalen buis wat net onder het plafond hing, door het gehele lokaal. Niemand wist waarom die buis daar was. Het had geen enkel nut, behalve dat het gebruikt werd voor wedstrijden tussen de studenten.

De zwartharige: “Wie het langste kan blijven hangen?”

Kian: “Is goed.”

Kian wilde al de buis erbij pakken. De jongen hield hem tegen: “Ah, voordat we beginnen moeten we wel regels opstellen. Anders wordt het veel te makkelijk voor jou.”

Kian deed zijn armen al over elkaar, wachtende op wat voor regels ze deze keer weer zouden bedenken.

De zwartharige: “Ik mag mezelf afwisselen...”

Kian: “Afwisselen?”

De zwartharige: “Met de gehele klas. Jij moet de gehele tijd blijven hangen.”

Kian: “Dus het is de gehele klas tegen mij?” Hij moest al grijnzen. “Misschien moeten we toch wat geld inzetten op deze wedstrijd?”

De zwartharige: “Nee man. Voor de eer.”

De andere studenten kwamen ook al in de buurt staan.

Eentje begon al met aftellen: “Drie... Twee... Een... Go!”

Kian en de zwartharige sprongen naar de buis en grepen die met hun handen. En daarna was het eigenlijk in het begin al heel saai. Het enige wat ze deden was hangen. Maar na een minuut begon de eerste student het al te begeven. De volgende student kwam al snel achter hem te staan en wachtte tot de zwartharige de buis losliet, waarna hij zelf snel de buis vastgreep. En zo zag Kian langzaam al zijn klasgenoten naast hem gaan hangen en het uiteindelijk begeven. Toen Kian het langzaam ook wat moeilijker kreeg, was hij al bij de zevende en laatste klasgenoot. Die het toch nog wat lastiger had dan Kian. De andere klasgenoten waren hard aan het juichen.

“Kom op Daan!” “Kian gaat hem pakken!” “Nee! Kom op!”

Waarna Daan uiteindelijk toch opgaf en losliet.

De anderen jammerden even kort. Terwijl Kian de buis ook los ging laten.

Kian: “Dat was hem? Dat was iets te makkelijk.”

De zwartharige: “De volgende keer winnen wij.”

Kian: “Ik kan niet wachten.” Grijnsde hij al.

Toen een lerares met rood krullend haar het lokaal net binnenliep. Ze keek verbaasd op toen ze zag dat niemand het boek aan het lezen was.

De lerares: “Ik dacht dat jullie bezig waren met het lezen van de theorie? Wat is er gebeurt?”

De zwartharige jongen liep al naar de lerares toe. “Fanja! Ja, ja dat klopt. We besloten met de gehele klas dat we de theorie in praktijk wilde uitbrengen.”

Fanja: “Aha...” Ze keek rond in de klas, de andere studenten knikten toen snel.

Fanja: “Dat klinkt... Interessant. Maar ik ben hier helaas nog niet om de les te vervolgen. Kian. Je moet met mij meekomen.”

Kian keek verbaasd op toen ze zijn naam riep.

Een van de andere studenten: “Oeh, wat heb je nou gedaan, Kian?”
Grapte hij.

Kian: “Wat is er dan aan de hand?”

Fanja: “Dat vertel ik je later. Kom op, we hebben niet veel tijd.”

Kian wilde met haar meelopen. Fanja hield hem toen tegen en zei: “Oh, ik zal je spullen ook maar pakken. Ik ben bang dat je vandaag niet terugkomt.”

De jongen naast Kian grapte toen: "Dus hij heeft iets verkeerd gedaan? Ha!" En hij gaf hem een harde schouderklop, waarna hij weer naar zijn bureau ging. Kian keek hem geïrriteerd aan.

Fanja sprak toen tegen de rest van de klas: "De rest van jullie moeten verder gaan met het lezen van het boek. Capiche?"

De studenten zeiden toen in koor: "Ja, mevrouw."

Kian pakte zijn spullen tussendoor al en liep daarna door naar Fanja. Ze liepen samen het lokaal uit, waarna ze de deur sloot.

Kian: "Heb ik iets verkeerd gedaan?" Vroeg hij toen toch voor de zekerheid.

Fanja: "Hoever ik weet niet. Ook ik mag niet weten waar dit precies over gaat." Ze liep al door de hallen heen. Kian bleef even stil staan bij het lokaal. Fanja merkte al op dat Kian niet meeliep en draaide zich om naar hem.

Kian: "Hun zijn er weer... Of niet soms?"

Fanja zuchtte even op en knikte toen. Maar ze bleef voor de rest stil.

Kian had absoluut geen zin om 'hen' nu te zien. Hij voelde zich net een beetje 'thuis' in deze nieuwe omgeving. Hoever hij dat dan kon doen.

Fanja: "Kom je mee?"

Kian knikte toen en liep weer met haar mee.

Ze kwamen uiteindelijk uit bij een leraren kantoortje, in het schoolgebouw. Waar drie mannen in net pak al aan het bureau zaten. Ze hadden alle drie een plastic bekertje met drinken erin. Kian ging ervan uit dat het waarschijnlijk koffie was, aan de donkerbruine kleur te zien. Kian keek naar de drie verschillende gezichten van de mannen. Hij herkende ze alle drie niet. Maar hij wist al wie het waren.

Een van de mannen had niet meer zoveel haar op zijn hoofd, als je het Kian zal vragen, zal hij hem al als ‘kaal’ beschouwen.

De ‘kale’ man stond op toen hij Kian binnen zag komen lopen. Hij keek hem kort van top tot teen aan.

De man keek toen naar Fanja, waarna hij vroeg: “Hoe doet hij het hier?”

Fanja: “Niet verkeerd. Hij is hier pas kort.”

De man: “En hoe doet hij het in de fysieke training?”

Fanja: “Ver bovengemiddeld. Maar dat staat allemaal al aangegeven in zijn dossier.”

Kian: “Eh... Je kan mij ook vragen stellen als dit over mij gaat?” Hij deed zijn armen al over elkaar en keek naar de man.

De man: “Dat kan natuurlijk ook. We moeten namelijk ook met jou praten. Maar dan wel privé.”

Fanja voelde zich direct aangesproken en vroeg: “Oh, moet ik weggaan?”

De man: “Nee. Wij zullen gaan.” De andere twee mannen stonden ook al op.

Kian: “Wacht... Ik ook?” Hij keek even achterom naar Fanja, die het ook niet begreep.

De man: “Geen zorgen. Je zal dit gesprek interessant vinden. De anderen zullen je begeleiden naar de auto.”

De twee andere mannen in pak liepen toen al het kantoortje uit.

Kian keek weer om naar Fanja. “Moet ik ze nu volgen?”

Fanja had ook geen idee: “Eh... Ik ben bang van wel.”

Kian zuchtte gefrustreerd op en besloot de mannen te volgen. Hij keek nog kort achterom. En zag dat de kale man nog wat zei tegen Fanja, terwijl hij haar hand schudde.

Kian kon Fanja's gezichtsuitdrukking niet zien. Maar hij kon aan haar lichaamstaal zien dat ze ergens geschrokken van was. Maar Kian besloot maar om door te gaan lopen.

HOOFDSTUK 2

En voor hij het zich kon beseffen, zat hij in een auto. Het was een donkere getinte auto. Zonder kenteken. Precies hoe deze mensen altijd werkte. Uit de ramen konden zij wel naar buiten kijken, maar de mensen buiten zouden niet naar binnen kunnen kijken. Kian zat net, terwijl de mannen tegenover hem gingen zitten. De busje reed daarna weg. Kian keek kort uit het raam en zag ze weggrijden van zijn schoolgebouw. Wat vreemd voelde. Hij had het idee dat hij deze school niet meer terug zou zien.

De kale man kuchte toen. Kian keek om naar hem.

De kale man: "Hoe beviel de opleiding?"

Kian: "Moeilijk te zeggen, ik was er pas nét."

De kale man: "Welke opleiding deed hij ook alweer precies?"

De andere man met zwart haar: "Beveiliging en Management."

De kale man: "Ah, interessant."

Kian: "Is er een reden dat jullie me weer weg halen ergens vandaan of is dat gewoon iets wat het bureau altijd doet?"

De kale man: "Daar is zeker een reden voor. We zijn op dit moment onderweg naar ons hoofdkwartier. Om je klaar te stomen voor een eventuele inzet."

Kian keek op nadat hij dat zei. "Op missie?"

De kale man: "Dat kan ik later pas vertellen. Maar we moeten eerst nog wat laatste dingetjes testen."

Kian keek even naar de man. Maar hij wist dat hij tegenover drie getrainde agenten zat. Die gaan daar echt geen woord over loslaten. Dus hij besloot maar van het uitzicht uit het raam proberen te genieten.

Niet veel later kwam Kian bij een groot zwart gebouw. Waar veel auto's geparkeerd stonden. Op de buitenkant van het gebouw stond een bord met: 'Laboratorium X.B. Offices'. Maar Kian wist al direct dat dat bord daar hing om mensen op een dwaalspoor te zetten.

De auto waar hij in zat stopte recht voor de deur. En de agenten stapten al uit. Dus Kian besloot hen te volgen, het gebouw naar binnen. Ze kwamen eerst uit bij de receptie. Maar niemand was daar aan het werk. Ook waren alle lichten uit in het gebouw, hoever hij het kon zien. De agenten liepen voorop en Kian volgde maar. Terwijl ze de lange donkere hallen liepen. Af en toe zag hij wat andere agenten langslopen. Die licht bewapend waren. Tasers, kleine pistolen. Niks groots. Maar toch voelde het vreemd. Kian pakte zijn mobiel uit zijn achterzak en keek even snel naar de tijd. Het was net middag geworden. Wat op zijn school betekende dat het tijd was voor de pauze. Hij had ook wel wat trek gekregen. Maar hij denkt niet dat hij nu eerst even gezellig gaat zitten lunchen met deze agenten. Een van de agenten achter Kian zat wel steeds naar hem te kijken, wat hij op zijn mobieltje deed. Hij voelde zijn ogen in zijn rug branden. En besloot maar snel zijn mobieltje terug in zijn achterzak te steken. Hij was natuurlijk op een geheime basis. Dus de agenten moesten zeker weten dat het geheim zal blijven.

De agenten voor hem liepen nu een klein kantoortje in. Ze hielden de deur open voor Kian, die maar braaf achter ze aan naar binnen liep. Maar toen hij eenmaal binnenkwam, liepen de agenten het kantoortje weer uit. Kian keek kort even vragend achterom naar hen. Maar ze vertrokken al. Kian draaide zich weer om naar voren en zag nu pas dat aan het bureau in het kantoortje een man zat. Hij las door wat documenten heen. Kian wist niet wat hij moest doen nu, dus hij besloot maar wat rond te kijken in het kleine kantoortje. Het was niet zo erg gedecoreerd, dus Kian ging ervan uit dat het kantoortje slechts een tijdelijke plek was. Of dat dit pas net het nieuwe hoofdbasis was van het bureau.

De man aan het bureau zei nu zonder op te kijken: “Ga maar even zitten, meneer Kington.”

Kian luisterde naar de man en ging tegenover hem zitten, in een grote zachte rode stoel, die best wel comfortabel was.

De man stapelde alle documenten op en schoof ze aan de kant, waarna hij opkeek naar Kian. Kian keek ook naar de man. Die hem opdringerig aankeek. De man leek richting de 50 á 60 jaar oud. Hij had lichtbruin haar, met wat witte haartjes erdoorheen komend.

Kian begon het langzaam wat ongemakkelijk te vinden, dat de man nog steeds niks zei, maar alleen maar naar hem keek.

Kian besloot dus maar zelf het gesprek te beginnen: “Dus... Waarom ben ik hier?”

De man: “Kun je mij jouw volledige naam vertellen?”

Kian: “Eh... Kian Kington.” Zei hij aarzelend.

De man: “Waarom twijfelde je?”

Kian: “Omdat u mijn naam al weet dacht ik... Aangezien u mij net nog meneer Kington noemde...”

De man: “Weet jij waarom je hier bent?”

Kian: "Ik denk voor een missie."

De man: "Dat is correct."

Kian: "Ik vraag me alleen af waarom jullie mij op een missie willen sturen. Ik dacht dat jullie van mij af probeerde te komen."

De man: "Waarom zou je dat denken?"

Kian: "Waarom stuurden jullie mij anders naar die opleiding?"

De man: "Zodat jij snel zoveel mogelijk informatie binnen kan halen over veiligheid en management om de veiligheid van jou en de mensen om je heen te kunnen behouden."

Kian: "Dat zijn deftige woorden om te zeggen dat jullie geen babysitter wilde spelen." Zei hij sarcastisch.

De man: "Meneer Kington. Ik weet niet of je het doorhebt. Maar jij hebt een aantal 'vaardigheden', die wij zeer op prijs stellen hier op het bureau van de geheime service."

Kian: "Jullie hebben een vreemde manier om dat uit te tonen. Aangezien jullie de uitvinder in de cel hebben gegoooid."

De man: "Daar wil ik het dus ook over hebben. Wij kunnen een deal met elkaar maken."

Kian keek op en ging er wat rechter bij zitten. Kian: "Wat voor een deal?"

De man: "We hebben een nieuwe zaak. En we moeten iemand undercover sturen. De meest effectieve manier om zoveel mogelijk informatie te verzamelen, is door iemand als 'student' daarheen te sturen. De meeste van onze agenten kunnen niet meer doorgaan als 'tieners'. Maar jij wel. Jij bent namelijk nog een tiener."

Kian: "Dus je hebt me nodig." Zei hij al met een grijns. Hij deed zijn armen over elkaar.

De man: “Natuurlijk zijn we bereid om je te compenseren. Met een lichtere straf voor jouw vader. Als je daarmee akkoord wilt gaan, natuurlijk.”

Kian keek op. Dit klonk als muziek in de oren voor hem. Hij wilde wat zeggen, toen de deur van het kantoor plots hard opengedaan werd. Een bekend gezicht kwam toen binnengelopen.

De oudere man: “Meneer Torn? Wat ben je hier in vredesnaam aan het doen?”

Meneer Torn: “Paxton, ga weg hier. Dit zijn niet meer jouw zaken.”

Kian keek toen verbaasd op nadat Meneer Torn dat tegen Meneer Paxton zei.

Kian: “Wacht, wat bedoel je daar nu mee? Is Paxton niet meer mijn mentor?” Hij keek naar Meneer Paxton, die net zo verbaasd leek als Kian zelf. Het afgelopen half jaar was Meneer Paxton Kians ‘mentor’ geweest. Toen alles uit de hand liep, nadat zijn vader gearresteerd werd, hielp Meneer Paxton hem. Voor elke vraag die hij had, kon hij naar hem toe komen. Meneer Paxton was daardoor ook de enige persoon geworden uit het bureau, die Kian mocht. Maar als Kian nu op missie moest gaan, zonder Meneer Paxton, voelde hij zich op de een of andere manier schuldig.

Meneer Paxton herpakte zich snel en zei: “Je kan hem niet zomaar op missie sturen. Niet zo snel al.”

Kian keek van Paxton naar Meneer Torn. Het leek erop dat ze het al eerder over hebben gehad om hem op missie te sturen.

Meneer Torn: “Dit is niet jouw beslissing.”

Meneer Paxton keek even naar Kian. Die nu niks wist te zeggen.

Meneer Torn: “Ga nu weg. We bespreken dit later.”

Meneer Paxton aarzelde even. Maar besloot toen het kantoortje weer te verlaten.

Meneer Torn zuchtte gefrustreerd op en richtte zich daarna weer op Kian. “Sorry daarvoor.”

Kian zei niks. Dus Meneer Torn besloot wat documenten erbij te pakken die hij op zijn bureau had liggen.

Kian vroeg toen: “Bent u de baas van dit bureau?”

Meneer Torn keek toen op naar hem, terwijl hij de stapel documenten recht ging zetten. “Nee, niet van het gehele bureau. Maar wel van deze divisie.”

Kian: “Je staat in ieder geval hogerop.”

Meneer Torn: “Dat zou je kunnen zeggen.” En hij schoof een van de documenten naar Kian toe en draaide het om zodat Kian het kon lezen.

Kian zag bovenaan het papiertje de tekst staan: ‘Toestemming tot dienst’.

Meneer Torn: “Moet ik jou nog de gehele uitleg geven, over het trouw blijven aan je land? De wetgeving? Of weet je die al?”

Kian schudde van nee en zei: “Ik ken de regels.” Kian dacht terug toen hij net aangenomen was in het bureau. Meneer Paxton had hem toen al duidelijk gemaakt hoe dit allemaal zou gaan werken.

Meneer Torn knikte toen. “Geweldig.”

Kian: “Maar mag ik eerst wat meer informatie over deze missie? Voordat ik dit ga ondertekenen?”

Meneer Torn: “Het is geclassificeerde informatie. Als je het wilt weten, moet je eerst tekenen.”

Kian aarzelde voor een seconde. Moest hij dit wel doen? Hij wist niet waar hij zichzelf in zou gooien. Maar aan de andere kant, was

dit een perfecte kans om zijn vader te kunnen helpen. Die nog steeds vastzat in de cel. En als hij iets kon doen om hem te helpen, dan zou hij dat doen. Wat het dan ook zou betekenen. En Kian besloot het document te ondertekenen. Waarna Meneer Torn het weer van hem aannam.

Kian: “Moet ik nu nog terug naar de opleiding?”

Meneer Torn: “Nee. Je gaat zo meteen gelijk door naar de volgende locatie.”

Kian keek weer op naar hem. Waar zal dit wel niet over gaan? Dat ze per direct moesten vertrekken naar de volgende locatie?

Meneer Torn stond toen op van zijn donkergroene leren bureaustoel en zei: “Excuseer me eventjes. Ik ben zo terug met meer informatie.” En hij verliet daarna het kantoor. Waardoor Kian in zijn eentje achterbleef.

Kian keek eventjes weer rond in het kantoor. Hij probeerde wat documenten te lezen die nog steeds op het bureau lagen. Maar het zag eruit als saaie documenten. Waarna Kian verveeld tegen het bureau aan ging tikken met de pen die hij nog steeds in zijn hand had. Hij had geen idee hoe lang hij nu alleen gelaten zou worden, maar voordat hij daar echt over kon nadenken, liep Meneer Torn weer naar binnen met twee agenten die hij nog niet eerder gezien had. Een van de andere agenten gaf Meneer Torn een nieuw document die in een blauw mapje zat. Waarna Meneer Torn terugliep naar zijn stoel en ging zitten.

Kian: “Dat was snel.”

Meneer Torn: “Klopt. Ik moest alleen even deze documenten halen die voor jou zijn.” Hij reikte het document aan Kian. Die hem verbaasd aannam. Kian bladerde er snel doorheen. Hij zag veel teksten en wat foto's. Van wat tieners, wat volwassenen en wat locaties.

Kian: “Wat is dit allemaal?”

Meneer Torn: “Informatie over jouw missie. Verdachten, vermisten, belangrijke locaties...”

Kian keek op naar hem, maar zei niks.

Meneer Torn: “Er is een situatie gaande in het dorp, genaamd Odam.” Vertelde hij toen verder. “Het lijkt erop dat leerlingen van de middelbare school Hogeweg, zich vermengen in een slechte omgeving. Van voornamelijk drugshandel.”

Kian: “Als jullie dit allemaal al weten, waarvoor hebben jullie mij dan nog nodig?”

Meneer Torn: “Omdat we alleen nog maar aannames hebben. De organisatie van deze ‘handel’ is goed. Heel goed. Het moment dat de politie dichtbij kwam, raakte de tieners die zich erin vermengde vermist. Tot op de dag van vandaag.”

Kian: “En waarom vertelt u me dit? Waar wilt u me hebben?”

Meneer Torn: “Jij gaat een nieuwe leerling worden op deze school. Je gaat je een weg wurmen tussen de andere leerlingen. En je zorgt ervoor dat je in deze organisatie komt.”

Kian: “Is dat niet verdacht? Een nieuwe leerling die zich zo snel tussen de rest mengt?”

Meneer Torn: “Je neemt zo lang als nodig. Als we deze organisatie maar ten onder krijgen. Voordat er meer slachtoffers vallen.”

Kian keek even weer door het document heen, maar deze keer bladerde hij wat langzamer door de pagina’s. Hij zag verschillende jongeren van zijn leeftijd. Verdachten, vermist, slachtoffers... Kian keek daarna weer omhoog naar Meneer Torn.

Kian: “En als ik dít voor jullie doe, zal dat mijn vader helpen, toch?”

Meneer Torn was even stil, terwijl hij door wat andere documenten heen keek. Kian vond het erop lijken dat hij zijn blik ontweek.

Meneer Torn zei toen zonder op te kijken: “Dit zal gunstig zijn voor je vader, uiteraard. Als jij kan bewijzen dat wat er gebeurd is, ons kan helpen in dit soort zaken. Dan kunnen we een deal met hem maken.”

Kian: “Ik zal dat graag op papier willen hebben. Voor de zekerheid.”

Meneer Torn moest toen kort lachen en hij keek naar de andere agenten in het kamertje die grijnsde. “Jij bent een slimme jongen.”

Kian: “Tja, mijn vader heeft me een ding of twee geleerd.” Hij deed zijn armen over elkaar, terwijl hij achterover ging leunen in de stoel waar hij in zat.

Meneer Torn: “Dat is wijs van hem... Patrick?”

Een van de agenten keek toen op. Kian keek ook om naar hem. De man had grijs haar, hoewel hij er nog jong uitzag in zijn gezicht.

Meneer Torn: “Kun je snel een papier voor ons regelen, om Meneer Kington tevreden te houden?”

Patrick knikte en liep toen weg, het kantoor uit.

Kian draaide zich weer terug om naar Meneer Torn. Kian: “Dus hoe ga ik te werk straks? Kan ik jullie op een of andere manier bereiken?”

Meneer Torn: “Uiteraard. We zullen je geen seconde in de steek laten. Je bent misschien goed, maar je bent nog jong. Maar we hebben jouw progressie gevolgd die je hebt gemaakt in jouw opleiding. En we vertrouwen erop dat jij het juiste zult doen.”

De andere agent die in het kantoortje was, liep naar voren. Deze man had zwart haar en een zonnebril op.

Meneer Torn: “De dossiers die je nu voor je hebt mag je helaas niet meenemen naar je nieuwe tijdelijke standplaats. Maar je zult van ons een laptop en mobieltje krijgen, waarmee je Agent Zeven altijd kunt bereiken.” Hij wenkte naar de agent. Die toen knikte.

Agent Zeven: “Ook zul je op de laptop gebruik kunnen maken van verschillende databases die we beheren.”

Kian keek van Agent Zeven naar Meneer Torn en vroeg toen: “Waarom Agent Zeven? Ik dacht dat Meneer Paxton mij zou begeleiden in dit soort projecten.”

Meneer Torn: “Paxton is een begeleider, maar geen goede agent in dit soort situaties. Je zult het zonder hem moeten doen. Maar Agent Zeven kan je ook prima begeleiden.”

Kian keek weer even naar Agent Zeven, die kort even naar hem glimlachte. Maar het zag er eerder gedwongen dan gemeend uit. Wat hij ook wel begreep, nadat hij in zijn bijzijn vroeg voor een andere agent.

Kian keek daarna weer naar Meneer Torn. Hij had het idee dat hij iets aan het verzwijgen was. Maar het leek erop dat Meneer Torn er niet verder op in wilde gaan. Dus Kian knikte maar en vroeg toen: “En wanneer vertrekken we?”

Het volgende moment was Kian alleen door de gangen aan het dwalen van het bureau. Hij had even wat tijd gekregen voordat hij zou vertrekken naar zijn nieuwe tijdelijke plaats. Het bureau was op dit moment alles aan het regelen voor Kian. Hij zou bij een of ander pleeggezin gaan blijven slapen. En ook wat spullen worden nu voor hem geregeld. En Kian kreeg nu even de tijd om te beseffen wat er aan de hand was. Aan de ene kant was hij eigenlijk wel gemotiveerd. Hij mocht eindelijk weer eens wat gaan doen. En dit zou zijn vader ook nog eens helpen. Maar aan de andere kant wist hij nog niet of hij hier nu wel echt klaar voor was. Maar er was maar een manier om daar echt achter te komen.

Kian liep nu wat rond in de hallen van het gebouw. Om tijd te doden, voordat zijn volgende transport aan zou komen. Hij liep langs wat raampjes, waardoorheen hij steeds verschillende kantoren kon zien. Veel van die kantoren waren op dit moment wel leeg. Maar uiteindelijk zag hij in een van de kantoren een oudere man werken aan een computer. Die hij net ook al zag. Het was Meneer Paxton. Kian besloot aan te kloppen bij de deur en voor het raam te blijven staan. Meneer Paxton keek op van het beeldscherm waar hij aan werkte en moest al kort glimlachen toen hij Kian zag staan. Hij wenkte hem om naar binnen te komen lopen. Kian opende toen de deur en liep naar binnen toe, waarna hij de deur weer sloot.

Kian: "Hey."

Meneer Paxton: "Hey Kian." Daarna kwam er niks meer.

Kian ging verbaasd tegenover Meneer Paxton zitten op een grijze bank die tegenover hem zat. Normaal gesproken was Meneer Paxton veel spraakzamer. Hij had altijd wel een wijze les of twee te vertellen.

Kian: " 'Hey Kian'? Dat is het enige wat ik nu krijg? Normaal gesproken krijg ik een gehele dialoog tegen me aangeworpen." Grapte hij.

Meneer Paxton zuchtte op en klikte zijn scherm even op stand-by. Waarna het beeldscherm voor hem zwart werd. "Helaas mogen we officieel niet eens meer praten, Kian."

Kian keek even op. "Vanwege de missie?"

Meneer Paxton knikte toen.

Kian: "U mag er helemaal niks over weten?"

Meneer Paxton: "Dat is hoe het werkt."

Kian zuchtte toen op. Hij keek even rond in het kantoor van Meneer Paxton. Maar die was nog kaler dan het kantoor van Meneer Torn. Kian deed zijn armen over elkaar en vroeg: "Waarom kon u me niet begeleiden?"

Meneer Paxton: "Ik heb het helaas even wat druk."

Kian: "Heeft u ook een missie?"

Meneer Paxton moest even grijnzen en zei toen: "En dát mag jij dus niet weten."

Kian grijnsde en knikte toen al.

Kian: "Tuurlijk..."

Meneer Paxton was toen weer stil. Het was vreemd voor Kian dat hij hem nu zo in het donker moest laten. Normaal gesproken was hij Kians contactpersoon en kon hij het met hem hebben over alles. En leek het erop dat Meneer Paxton de enige persoon was die hem een beetje begreep. Ook al wist Kian nu niet of hij gewoon zo professioneel was of dat hij het echt meende. Maar dat boeide Kian niet.

Kian: "Heeft u op z'n minst nieuws van mijn vader?" Probeerde hij toen nog. Kian probeerde altijd wat informatie uit de mannen te krijgen van het bureau over zijn vader. Hij wilde graag weten hoe het met hem ging. Maar dat mocht hij allemaal niet eens weten.

Meneer Paxton keek op naar Kian. “Hetzelfde als altijd, het spijt me.”

Kian: “Nee... Ik begrijp het...” Zei hij toen zacht.

Kian zuchtte toen en stond toen weer op.

Kian: “Ik denk dat het dan een kort gesprek wordt.”

Meneer Paxton knikte en hij keek naar zijn computerscherm die nog uitstond. Kian zuchtte op en wilde net het kantoor verlaten.

Meneer Paxton: “Kian, Voordat je gaat...”

Kian stopte net met lopen, toen hij de deurklink al in zijn handen had.

Meneer Paxton: “Succes.”

Kian knikte toen even naar hem en verliet daarna het kantoortje.

Direct toen Kian naar buiten liep, stond daar een agent op Kian te wachten. Kian schrok op van de agent.

De agent had gitzwart haar en droeg een indrukwekkende uitrusting, alsof hij elk moment het slagveld op kon stormen. Een kogelvrij vest om zijn borst, meerdere wapens aan zijn riem, en een strakke, dreigende blik op zijn gezicht. “Kington.” Zei hij met een intimiderende stem.

Kian: “Eh... Ja?”

De agent gaf Kian een gloednieuw mobieltje. Kian keek verrast op en nam het mobieltje aan. Hij had sinds hij studeerde op deze bureau, geen mobieltje meer aangeraakt.

De agent: “Dit is je nieuwe mobieltje. Hiermee kan je ons bereiken.”

Kian: “Dankjewel.”

De agent: “Naast dit hebben we een koffer voor je geregeld. De laptop en het mobieltje zitten verbonden aan onze server. Daarmee kun je het bureau 24/7 bereiken. Daarnaast heb je kleding en wat geld.”

Kian: “Wat een luxe hoor.” Grapte hij.

De agent: “Het transport staat klaar.” En hij liep toen weg.

Kian: “Oké... Moet ik je volgen?”

De agent: “Volg mij.” En hij liep door. Kian volgde. Terwijl hij de mobieltje kort ging inspecteren. Hij klikte op de stand-by knop en het mobieltje schoot direct aan. Er zat geen code op. En hij had er alle standaard apps al op zitten. En een vreemd icoontje dat geheel zwart was. Ook stond er geen naam onder. Kian wist al gelijk dat dat de app was die het bureau voor hem had klaargezet. Maar Kian besloot de rest later te inspecteren. Hij deed het mobieltje in zijn broekzak en liep mee met de agent naar buiten.

Een stoet aan auto's stonden daar. Allemaal agenten stonden ernaast, buiten hun auto, te wachten. Ze keken allemaal naar Kian. Toen Kian eenmaal instapte in de aangewezen auto, zag hij dat alle andere agenten ook in gingen stappen.

Kian zat achterin zijn auto. Hij had een chauffeur, die geen woord zei. Maar de auto simpel opstartte. De auto's reden een voor een weg achter elkaar.

Kian zuchtte even diep. Zijn eerste officiële missie was officieel begonnen...

HOOFDSTUK 3

Na een lange tocht in de auto, kwamen ze uit bij een carpool parkeerplaats. In de verte zagen ze al een dorp. Ook waren ze langs wat andere dorpen gereden. Het leek wel een overvloed aan dorpen, dacht Kian in zichzelf. Op de carpool parkeerplaats waren alle auto's gestopt. Kian hoorde de chauffeur van zijn auto wat mompelen in zijn telefoon. Kian keek uit het raam en zag langzaam alle andere auto's weer weggrijden. Maar nu weer terug waar ze vandaan kwamen. Ze verlieten hen. Kian keek ze kort achterna. Maar toen reed zijn auto weer verder. Kian besloot zich dus maar te focussen op de weg vooruit. Het eerstvolgende dorp... Het was niet per se een klein dorp. Maar Kian zou dit absoluut geen stad noemen.

Aan een lantaarnpaal zat een blauw plaatsnaam bordje eraan vast met de naam: 'Odam'. Veel gebouwen zagen er al oud uit. Maar in de oude gebouwen zaten wel allemaal moderne winkels. Van kledingwinkels, een elektronicawinkeltje, schoenenwinkel, van alles en nog wat. Aan de andere kant van het dorp was een haven met wat boten. De boten waren niet per se groot. Allemaal kleine boten en twee enkelen die iets groter waren dan de rest. Tegenover de kade waren nog wat winkels en restaurants. Maar na drie straten hadden ze alle winkels van het dorp al gezien. Maar meer was er om eerlijk te zijn niet nodig. Uiteindelijk reden ze een van de woonstraten in. Kian zag wat kinderen buitenspelen in het speeltuintje, hij zag wat jongeren met elkaar zitten aan een bankje, terwijl ze op hun mobieltje zaten, hij zag wat volwassenen met een boodschappentas naar huis lopen. Het zag er op dit moment gewoon uit als een gewoon dorpje. De auto stopte toen plots voor een van de rijtjeshuizen.

De bestuurder sprak nu voor het eerst tegen Kian, maar hij bleef recht voor zich uit kijken: “We zijn er.”

Kian knikte en keek uit het raam naar de straat. Ook hier leek alles gewoon normaal. Kian keek nog even kort naar het mapje die hij moest laten liggen in de auto. Dit was zijn laatste kans om de informatie nog eens door te nemen. Maar hij wist alles wat hij kon weten. Kian zuchtte even op en stapte toen uit. Het was nu écht officieel begonnen. Hij wilde gelijk doorlopen naar het huis. Maar de chauffeur stapte nu ook uit. Kian keek op naar hem en zag dat de chauffeur naar de kofferbak toe liep en hij seinde Kian om mee te komen lopen. Kian volgde de man naar de achterbak van de auto. Waaruit de man twee koffers trok.

De bestuurder: “Dit zijn je spullen. Je nieuwe pleeggezin woont op nummer 14.”

Kian keek even weg van de auto, richting de huizen. Nummer 14. De voortuin van dat huis bestond uit voornamelijk gras, wat bloempotten aan de zijkant en een grindpaadje naar de voordeur. Precies toen Kian keek, werd de voordeur net opengedaan. Twee personen liepen al met een glimlach naar buiten. Een man en een vrouw. Ze zagen er al wat ouder uit.

De chauffeur vertelde toen verder aan Kian: “Het bureau zal elke dag contact met je hebben.” Terwijl hij dat zei, sloot hij de kofferbak al.

Kian knikte. De chauffeur: “Succes.” En hij stapte de auto in en reed gelijk weg.

Kian keek de auto nog achterna. Nu stond hij er al alleen voor. Hij richtte zich toen op de man en de vrouw die op hem aan het wachten waren. Hij pakte zijn twee koffers bij de handgrepen en liep de voortuin in.

Het koppel stond enthousiast naar Kian te zwaaien.

De vrouw had rood haar en zei al helemaal enthousiast: “Ah, daar ben je dan eindelijk! Welkom! Welkom!”

Kian: “Hoi.” Zei hij kortaf. Als een échte tiener. Hij zat al goed in zijn rol, dacht hij in zichzelf.

De vrouw: “Welkom bij ons huis! Voel je welkom en doe vooral alsof je thuis bent.”

Kian knikte en zei: “Dankje.” Terwijl hij doorliep naar binnen.

Kian had onderweg naar het huis in de auto, nog een document gekregen van zijn chauffeur, met informatie over de familie waar hij zou verblijven. Het bureau had de familie een ‘zielig’ verhaal verkocht over Kians leefsituatie, dat beide van zijn ouders in de gevangenis waren en hij zijn school moest afronden in een andere stad.

Kian liep met zijn koffers naar binnen, waar hij de gang binnen liep. En gelijk met moeite verder kon lopen omdat het te krap was in de gang. Het was slechts een smalle gang met een kapstok met veel jassen die in de weg zaten en een schoenenkast die het nog minder breed maakte in de ruimte. En toen Kian eenmaal een meter vooruitkwam, struikelde hij bijna over wat overige schoenen die op de grond slingerde. De man liep toen maar naar Kian toe en nam een van de twee koffers over en liep met gemak door de gang heen.

De man zei toen: “Zal ik de koffers maar even naar je kamer brengen?” Hij stak zijn andere hand al uit, wachtende tot Kian zijn andere koffer ook aan hem gaf.

Kian: “Eh... Ja. Dankje.” Zei hij kortaf, terwijl hij zijn koffer aan hem gaf.

De man nam hem aan en liep daarna de trap op naar boven.

Kian keek verder rond en zag op de schoenenkast veel familiefoto's. Daarnaast waren nog wat geurkaarsen geplaatst, waarvan een lichtrode aan het branden was. Kian rook de geur van kersen eruit komen.

De vrouw begon toen: "Ik ben Lorralai en mijn man heet Yippe."

"Kian." Zei Kian ongeïnteresseerd. Hij bleef rondkijken in het huis. Hij liep de woonkamer in en zette zijn koffer neer op de grond. Het was een klein huisje, wat 'volgebouwd' was met veel meubelen. Twee banken, een grote tv-tafel en een mooie grote tv. Ernaast stond een ronde witte eettafel waar vier stoelen aan waren geschoven. De keuken was ook te zien. Kian rook nu de geur van kip wat gekookt werd. Ook zag hij een rijst pan waar wat rook uit kwam. Het leek erop dat ze op hem gewacht hadden voordat ze zouden gaan eten. Kian keek verder rond het huis. Waar nog wat grotere familiefoto's aan de muren hingen. Maar hij besloot het voor nu maar te laten voor wat het was. Hij besloot nu ook de trap op te lopen naar boven, om te zien waar hij de aankomende tijd zal gaan verblijven.

Toen hij eenmaal boven was, zag hij Yippe in de rechterkamer van de trap vandaan komen. Hij zag dat hij zijn koffers al op de grond had neergezet, in het midden van de kamer. Kian liep de kamer in en keek even rond. Yippe keek vanuit de gang even toe, met zijn armen over elkaar.

Kian observeerde de smalle kamer. Het behang was blauw. Er was een computerbureau en een eenpersoonsbed. En dat was het ook wel. Yippe aarzelde even, maar besloot weer naar binnen te lopen.

Yippe: "Dit was de kamer van mijn zoon. Zijn naam is Nick. Hij woont nu in een studentenhuus. Helemaal in Arntste."

Kian keek niet begrijpend naar Yippe. Hij had namelijk nog nooit van die plek gehoord.

Yippe: “Ah, dat is helemaal aan de andere kant van het land. Ik had er ook niet eerder van gehoord. Hij studeert daar aan een economische opleiding. Het had een hele mooie naam. Maar de simpele benaming is ‘Economie’. Heh... Maar Nick vond het in ieder geval geen probleem om zijn kamer aan jou uit te lenen.”

Kian knikte en keek naar het raam in de kamer. Waarbij ook een vensterbank was met een verwarming eronder.

Yippe: “Eh... Ik laat je verder uitpakken. We roepen je wel zo voor het avondeten.” En hij gaf hem een schouderklop voordat hij de kamer uitliep. Maar hij bleef nog even in de gang staan en keek nog om naar Kian.

Yippe: “Als je iets nodig hebt, roep dan gerust een van ons.”

Kian knikte toen en zette zijn koffer op zijn bed neer en ritste hem open. Yippe liep toen langzaam weer naar beneden. Kian zuchtte diep op. En besloot als eerste de kamerdeur dicht te doen. Hij had nu even tijd voor zichzelf. Hij keek in zijn koffer naar alle spullen die hij mee kon nemen voor deze missie: kleding, tandenborstels, laptop, mobiel en een tablet. Kian keek rond en gaf alles al snel een plek.

Na een kleine tien minuten had Kian al zijn spullen goed ingedeeld. Hij had niet veel meegekregen, waardoor alles makkelijk in de kamer past. Hij had zijn kamer expres wel slecht ingedeeld. Kian keek nog een keer rond. Trots op zijn ‘kunstwerk’ van een kamer. Waarna hij zijn laptop aan deed en aan het bureau ging zitten. Het bureau was al oud kon hij zien aan de zijanten van de tafel die wat afgesleten waren. Het leek er ook op dat het bureau wit geveerd was. Nick, de jongen die hiervoor woonde had duidelijk gebruik gemaakt van zijn bureau.

Kian wilde net zijn laptop openklappen om hem aan te doen. Toen er aangeklopt werd op zijn deur. Kian keek om en zag dat Yippe daar weer stond. “We gaan eten.”

Niet veel later zat Kian ongemakkelijk aan de ronde eettafel in het midden van de kamer. Lorralai en Yippe waren rustig aan het eten. Terwijl het stil was. Kian at af en toe ook wat, maar zat vooral op zijn mobieltje wat te scrollen. Iets wat hij normaal gesproken nooit zou doen. Als hij iets geleerd had van zijn vader was het wel manieren. Maar nu was hij undercover en moest hij zich gedragen als een typische tiener. En tieners van tegenwoordig? Zitten constant op hun mobieltje.

Lorralai zette haar mes en vork even neer naast haar nog niet opgegeten bord en glimlachte naar Kian, terwijl ze vroeg: “Hey Kian, wil je anders nog een glaasje water hebben?”

Ze wees naar Kians glas, die hij al had leeggedronken.

Kian: “Oh nee. Dankjewel.” Zei hij zonder weg te kijken van zijn mobieltje.

Hoewel Kian niet wegkeek van zijn mobiel, kon hij over het scherm zien hoe Lorralai en Yippe elkaar even aankeken. Alsof ze zonder te praten elkaar de blik gaven dat ze niet wisten wat ze moesten doen met deze situatie.

Later was Kian weer op zijn ‘tijdelijke’ kamer. Terwijl hij Yippe en Lorralai beneden hoorde discussiëren:

Yippe: “Ik weet het niet Lorralai. Die jongen is onbeleefd.”

Lorralai: “Het is een tiener Yip! Én hij heeft veel meegemaakt. Geef hem eens even de tijd.”

Yippe zuchtte gefrustreerd op.

Yippe: “Goed, misschien heb je ook wel gelijk.”

Kian grijnsde even, toen hij de deur dicht ging doen. Hij pakte zijn laptop erbij die hij van het bureau had gekregen en ging ermee op

zijn bed zitten. Hij deed de laptop aan en wachtte ongeduldig terwijl hij steeds naar de deur keek. Toen hij een slot zag aan zijn kant van de deur. Kian zette zijn laptop weg naast zich op het bed en liep naar de kamerdeur toe. Toen hij een soort van ouderwetse systeem zag die ook gebruikt wordt bij badkamers en toiletten. Kian draaide het slot om en probeerde toen de deur te openen, die toen op slot bleef.

Kian: “Perfect.”

Kian liep weer terug naar zijn laptop, die nu wel al opgestart was. Hij klikte toen op een onzichtbare app die in het rechterhoekje van het bureaublad was. Waarna een videochat aansprong. Hij wachtte op verbinding. Toen niet veel later iemand opnam. Maar alleen een teller ging af. Die aftelde vanaf zestig seconden en langzaam naar beneden ging.

Een lage stem vertelde toen uit de laptop: “Je hebt zestig seconden. Wat is de situatie?”

Kian: “Ehm. Ik ben net binnen in het huis. Het is ongemakkelijk en de muren zijn niet zo geluids dicht. Maar voor de rest gaat alles naar wens.”

De stem: “Goed. Morgenavond zal jouw aangewezen begeleider jouw bereiken. Op een andere manier dan dit. Na dit gesprek zul je ons niet meer kunnen bereiken via deze programma.”

Kian: “Wat als ik jullie nodig heb?”

De stem: “Dat wordt allemaal morgen uitgelegd. Succes agent.” En voordat de tijd voorbij was, sloot het programma zichzelf af.

Kian zuchtte op en klapte de laptop dicht.

HOOFDSTUK 4

Het was vroeg in de ochtend. Vijf uur s 'ochtends vroeg. Kian keek verveeld naar de tijd op zijn mobieltje. Hij was altijd gewend om vroeg op te staan. Het was een routine die hij nooit had gestopt. En hij was eigenlijk niet van plan om die nu te stoppen. Dus hij besloot zo stil mogelijk op te staan en naar de badkamer toe te lopen. Hij ging zich omkleden en tandenpoetsen. Normaal zou hij ook in de ochtend gaan douchen. Maar wetende hoe dun de muren hier waren, was hij niet van plan om Lorralai en Yippe nu al wakker te maken. Hij had het idee dat ze daar niet zo blij mee zouden zijn. Maar toen Kian eenmaal de badkamer uitliep, schrok hij op van wie daar stond in de gang. Lorralai stond daar, maar niet geïrriteerd maar met een vriendelijke glimlach op haar gezicht.

Lorralai: "Goeiemorgen Kian! Ben je nerveus voor je nieuwe school?"

Kian: "Oh, nee joh... Sorry, heb ik u wakker gemaakt?"

Lorralai: "U? Je hoeft me echt geen 'U' te noemen! Dan voel ik me zo oud!" Lachte ze. Kian glimlachte toen ook kort klein. Lorralai ging verder: "In ieder geval, nee. Ik ben zelf een ochtendmens! Ik vind het zó heerlijk! Lekker wakker zijn voordat de rest wakker is. Ben jij dat ook?"

Kian: "Eh... Een beetje?"

Lorralai: "Ah, wat leuk! Mijn zoon Nick was dat absoluut niet. En al helemaal niet als hij naar school moest. Ja, hij blijft tot de laatste minuut lekker in zijn bed liggen. Dus het is wel fijn, om nog zo'n 'vroegge kikker' bij ons in huis te hebben nu!" Vertelde ze enthousiast, terwijl ze afwezig langs Kian in de verte keek. Kian had het idee dat ze Nick nog wel erg mistte.